

dognano, če ga še kedaj ne prosijo, da se k njim povrne.

Te prekucije in pa napete strune tam med Francozi in Nemci, tu med Angleži in Rusi — vedno je bilo strahu, da kje katera počí ter h krati zabrení vrišč vojske. Doslej še držé vse in pravi se, da stari nemški cesar, mož, ki ima že 90 let na ramenih svojih, ni brez vseh zaslug v tem oziru. O pravem času jim namreč skrbi za olje ter jih še tako vtrdi za nekaj časa. Ali pa se mu posreči to še tudi v novem letu, težko se reče in potlej mož je star, čez noč ga lahko zmanjka in čisto lahko se izgodi, da mu zapojó topovi pol evropskih držav „salve“ v grob, ko ga ne bodo še prav zagrnili.

Kar se tiče doma, politično naše življenje ni veliko prida. Grof Taaffe še sedi trdno na svojem stolu in desnica v drž. zboru ne pusti liberalne levice blizu njega ter se boji, da mu kje ne prevrne stola. Grof sam pa boža liberalno gospodo in ni mu žal za breco, če jo more dati kje komu na desnici. Štajarsko je še posebno tako srečno, ter se počuti liberalna nemška večina pri nas tudi v dobi grofa Taaffe izvrstno in se huje, kakor poprej, rabi svojo moč zoper nemške konservativce in zoper slov. ljudstvo. Grofu pa je malo mar za njih in isto tako za naše upitje, češ, da bomo že tiho, kedar se bomo dovolj naučili. Prav, toda tiho pa bomo potlej tudi, kedar bode vrsta na grofu, da upije. Tu pride le na poskušnjo.

Iz vsega tedaj, kar vzamemo iz leta 1886 v novo leto seboj, nam je le malo po volji, vendar pa nas tolaži lahko to, da je slovensko ljudstvo pri nas in poprek tudi v sosednjih deželah sedaj že trdno ter se ne dáje lahko več tujcu za podlago. Občine, ki so še v rokah nemškutarjev, postale so že redke in še v taciñ ne manjka narodnih mož, to pa nam daje upanje, da se tudi te še prej ali slej otresó tujega jarma. Njim tedaj in vsem ljubim bralcem našim „veselo novo leto!“

Iz porotnega sodišča v Celju.

(Dalje.)

Sprva so se zazlišali prvi štirje zatoženci, kateri so jeden za drugim odlično trdili, da so nedolžni, in od katerih je vsaki za se iz nova ponavljal kaj je Tomaž Danjko koncem septembra pred njimi govoril. Vsaki je ostal pri svojih besedah, Maršinjak, Mlakar in Sprah so rekli, da se je vse to zgodilo okoli štirih popoldne, potem jim je dal rajni piti vsakemu po 2 knpici vina, je Roččšek Boštjan, kateri je v preiskavi povedal, da se je stvar vršila menda okoli ednajstih popoldne, je djal, da je tisti dan že zjutraj od doma šel, da ni slišal zvoniti poldne, da tudi nič ni jedel ko

kos kruha, katerega je pri sebi imel, in da je bil takrat, ko so bili z Danjkom pod hruško, gledal na svojo uro, katera je resnično kazala 11, in da je zatorej tudi mislil, da je bilo ob ednajstih, in tako pri sodnji prvokrat povedal, zdaj pa vé, da se je zmotil, ker je ura prav za nič, in nikoli ne kaže prav. Na vprašanje, kako je solnce stalo, ko je bil dotični pogovor, zatoženi reče, da je že bilo precej na zapadnem kraju, in sploh napravi ta zatoženec utis nekaj na duhu bolj siromaškega pa prav prostega in poštenega človeka, in konstatuje se tudi iz sodnijskih aktov, da še nikoli ni bil kaznovan.

S tem pojasnilom pa je odpadel edini pravi sum, kateri je vladal nad prvimi štirimi zatoženci, da ne bi bili resnično doživeli ovega dogodka koncem septembra 1885, kakor so ga pričali dne 28. prosinca 1886 v Ptuj.

Sprah Jakob pravi, da je po smrti Tomaža Danjkota slišal, da prihajajo eksekvirat in prodajat Danjkovo zapuščino; zato je stopil začetkom prosinca 1886 k Janezu Ceveku, ter mu je povedal o Danjkovi oporoki. Cevek ga je izprašal na tanko, je napisal imena od vseh štirih prič na listek, ter mu velel nesti ta listek Andreju Sakelšek, da bo izvedel, da je njegov sin gospod Štefan dedič ove zapuščine.

Sprah je šel z Mlakarjem z listekom v Sakelšekovo hišo, gospodarja ni bilo doma, zatorej je povedal vse ženi v prito 18 let stare hčeri, ter je tam pustil listek. Vse to tudi potrdi Janez Cevek.

Andrej Sakelšek, 52 let star posestnik, nekaznovan, oče šestih otrok in zapriseženi cenilni mož za c. kr. Ptujsko sodnijo pravi, da je bil najboljši prijatelj rajnega Tomaža Danjko-ta. Tudi Danjko je bil cenilni mož, in obilokrat sta skupaj hodila na cenitev, in mnogokrat je rajni bil povedal njemu, da bo največ od zapuščine zapustil njegovemu sinu Štefanu, ker ga je imel prav rad.

Ko je zatorej od svoje žene slišal, da sta Sprah in Mlakar prišla povedat, kakšna je oporoka, je moral to popolnoma verjeti, pa je še sam šel izprašat vse štiri priče, če je stvar resnična, in ko so mu vsi potrdili, da je vse istina, je naprosil učitelja gosp. Šimona Šalamona, da mu je napravil prošnjo na c. kr. sodnijo Ptujsko, naj zaslišijo imenovane 4 priče.

Naučil ni ničesar prič, tudi jim ni nič obljubil ali plačal, in ni nobenega človeka, ki bi to trdil, — zato ne ve, kako more pisano biti kaj takega v zatožbi!

Janez Cevek pravi, da so ga tisti štirje priče, — današnji zatoženci — prosili tisti dan, ko so morali iti v Ptuj pričat, vsaki za 20 kr za pot in za to, da si morejo kruha kupiti v mestu.

(Dalje prih.)